

‘Wie is er wel eens gepest,’ vroeg ik in mijn mentorklas. Iedereen stak zijn vinger op. De beleving van pesten bleek al snel bijzonder ver uit elkaar te liggen. Waar de ene leerling vertelde over indrukwekkende stalkpraktijken op de basisschool door een groepje pesters die hem ook na schooltijd geen rust gunden, was pesten voor de andere leerling dat iemand zijn telefoonachtergrond had gewijzigd.

Je zou denken dat ik zou schrikken bij het zien van zoveel vingers. Toch viel me iets anders op. Iedereen stak zijn vinger op, behalve één leerling. Een meisje in een rolstoel. Ik twijfelde even of ik haar in de klas zou moeten vragen of zij nooit gepest is. Het voelde voor mij bijna alsof ik zou willen zeggen: iemand in een rolstoel moet toch wel gepest zijn? Ik besloot me te focussen op de vraag: wie is er wél gepest en wat deed dat met je.

Na de les had ik een gesprekje met haar en het antwoord op mijn vraag was hartverscheurend. ‘Nee, ik ben nog nooit gepest,’ zei ze. ‘Ik werd namelijk altijd genegeerd.’ O.. deze zag ik niet aankomen. Even moest ik zoeken naar woorden, des te meer omdat ik me besepte dat ik tijdens de les eigenlijk datzelfde had gedaan. Ik had het belangrijke signaal dat hier een krachtig verhaal achter schuilging, genegeerd.

Niets, maar dan ook niets is zo vervelend als er niet bij horen. Niet jezelf kunnen zijn om welke reden dan ook. Iemand zei mij ooit: ‘mijn handicap is geen beperking; hoe de maatschappij is vormgegeven is de beperking.’ In eerste instantie vond ik dat gewoon een mooie uitspraak, pas later kwam de bewustwording. En om een gekke brug te slaan: die bewustwording kwam pas nadat ik vader was geworden van een tweeling. Wat een hindernis is het elke keer om lopend met een zeer brede kinderwagen het dorp door te komen. Verkeerd geparkeerde auto’s, te smalle trottoirs met ook nog eens onhandig geplaatste straatverlichting, en veel uitgestalde reclame en producten van winkeliers. Nu vind ik mijzelf niet zielig, ik hop met gemak stoep op en af. Maar ik besepte me toen pas wat die uitspraak betekent: ‘de maatschappij is de beperking.’ Je zou deze route maar moeten afleggen in een rolstoel of een scootmobiel..

We bespreken de Lokale Inclusie Agenda. Voor mij als liberaal een belangrijk document. En dat zit hem het meeste in wat het woord liberaal al zegt: vrijheid. Beperkt worden in je vrijheid, betekent dat je er niet echt bij hoort. Dat kan in fysieke vorm, of in mentale vorm. En die gaat weer hand-in-hand met een ander liberaal beginsel: gelijkwaardigheid.

Om die reden hebben wij als VVD ook aandacht gevraagd om laaggeletterdheid. Meer hierover leest u hier: <https://berkelland.vvd.nl/nieuws/41658/12-op-de-100-berkellanders-laaggeletterd>